

MEDALLES D'HONOR DE BARCELONA

Saló de Cent

19 de gener de 2006

ÍNDEX

<i>Presentació de l'alcalde</i>	5
<i>Medalles d'Honor de Barcelona</i>	7
<i>Relació de persones i entitats guardonades amb la Medalla d'Honor de Barcelona en anys anteriors</i>	35

ORGANITZACIÓ
Direcció de Relacions Ciutadanes i Institucionals

EDITA
Ajuntament de Barcelona. Imatge i Producció Editorial

DISSENY GRÀFIC
Ramon Martínez

Dipòsit legal:

© Ajuntament de Barcelona

Com cada any l'Ajuntament de Barcelona atorga les Medalles d'Honor de Barcelona, una distinció instituïda amb motiu del centenari de les agregacions dels pobles del pla, l'any 1997, i que s'ha consolidat com un referent de reconeixement ciutadà d'inestimable vàlua.

És un reconeixement que fa l'Ajuntament de Barcelona cap a aquelles persones o institucions que, en la seva tasca professional o social, contribueixen dia a dia a desenvolupar els valors i virtuts de ser ciutadans. I és aquest compromís ciutadà el que fa d'aquest guardons un orgull de participació i implicació per la ciutat de Barcelona.

Les ciutats són un punt de trobada, de solidaritat, d'oportunitats i de civisme, és per això que el nostre futur exigeix molt compromís, molta responsabilitat i exigència per a bastir una ciutat unida, integradora de qualitat i benestar.

Els vint-i-cinc ciutadans i ciutadanes que no esperen cap altra recompensa que la certesa de fer una tasca ben feta, una tasca feta per construir que dóna sentit i consciència ciutadana són un exemple per a tots que cal seguir.

Felicitats a tots els guardonats,

Joan Clos
Alcalde de Barcelona

MEDALLES D'HONOR
DE BARCELONA

2005

La Medalla d'Honor de Barcelona és una distinció que té per finalitat honorar aquells que, amb el seu esforç, han contribuït al desenvolupament d'una consciència ciutadana i cívica, així com dels seus valors i virtuts.

Anualment, l'Ajuntament pot aprovar la concessió de vint-i-cinc guardons, dels quals un màxim de cinc s'atorguen a proposta de la Comissió del Plenari, en l'àmbit de la ciutat, i un màxim de dos a proposta de cadascun dels districtes.

El passat 18 de novembre de 2005, el Consell Plenari de l'Ajuntament de Barcelona va aprovar la concessió de la Medalla d'Honor a les persones i entitats següents:

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva important tasca sensibilitzadora i educativa sobre la malaltia de la sida i l'atenció i suport a les persones afectades.

CIUTAT

ASSOCIACIÓ PROJECTE DELS NOMS

Projecte dels NOMS és una ONG formada per persones que viuen amb VIH/sida. Constituïda legalment l'any 1993, promou la sensibilització i conscienciació ciutadana sobre la malaltia de la sida i treballa en la defensa de les persones afectades per aquesta pandèmia.

Organitza anualment el Memorial Internacional de la Sida a Barcelona i participa en el Dia Mundial de la Sida, amb activitats com l'exhibició del Tapís Memorial, confeccionat per familiars i amics de persones mortes per aquesta malaltia. Ha impulsat la creació del primer Memorial Permanent de la Sida a Europa —situat al Jardí d'Acclimatació de Montjuïc i inaugurat el 2003— i cada 20 d'octubre organitza el Dia de la Prova del VIH, amb l'objectiu de fomentar el diagnòstic precoç de la infecció.

Projecte dels NOMS facilita informació i educació sobre els tractaments a les persones afectades i organitza sessions grupals per a persones seropositives impartides per altres persones que viuen també amb el VIH o la sida. A més, realitza de manera gratuïta, anònima i confidencial la prova del VIH i té un programa d'atenció i seguiment a persones amb dificultats per modificar i/o reduir les seves pràctiques sexuals de risc.

L'associació comparteix seu amb altres ONG especialitzades en la sida, com ara ATOS (Associació per al Trasplantament d'Òrgans a Seropositius) i Joves Positius (Associació de Joves amb VIH/Sida), ambdues membres de l'agrupació Hispanosida.

D'altra banda, gràcies a Projecte dels NOMS, l'abril de 2006 s'inaugurarà a Barcelona el primer centre comunitari de l'Estat espanyol dedicat a l'atenció de la sexualitat i la salut dels homes homosexuals, tot i que d'acord amb l'esperit integrador que sempre ha caracteritzat a Projecte dels NOMS, hi podrà rebre atenció tothom que ho desitgi, independentment de la seva orientació sexual.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva contribució a la difusió de l'esport d'alta muntanya i la protecció i el respecte a la natura.

CIUTAT

JOAN CERVERA I BATARIU

Joan Cervera va néixer a Barcelona el 1926. Un cop finalitzada la Guerra Civil, el seu pare, vinculat a Esquerra Republicana, va marxar a França, i ell es quedà sol amb la mare i una àvia. Als 14 anys va començar a treballar. Cursà estudis de comerç als Escolapis; anys més tard es diplomà en màrketing, publicitat i tècniques d'expressió. Als 22 anys entrà a treballar a l'empresa Myrurgia, on va conèixer la seva dona, Aurora, i on es va jubilar com apoderat i director de Concessions.

El 1950 s'incorporà al grup d'escalada del Club Excursionista de Gràcia (CEG), entitat de la qual fou president de 1957 a 1961. Durant la seva presidència es va crear el Grup d'Investigacions Espeleològiques i l'Agrupament escolta Pere Rosselló. Compaginà la passió excursionista amb les seves idees catalanistes i, a partir de 1959, va formar part en la clandestinitat del Consell Nacional Català, del qual va ser secretari sota la presidència de Josep M. Batista i Roca, i de l'Assemblea Democràtica de Gràcia.

Al llarg de 65 anys d'excursions, acampades i escalades, Joan Cervera ha pujat als principals cims catalans i espanyols, a més dels Alps i diverses muntanyes de Grècia. Va ser cofundador de les Primeres Jornades de Medicina de Muntanya i va organitzar les operacions de recuperació del paisatge de l'alta muntanya (Pirineus) de Mountain Wilderness Catalunya, amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya i la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC), de la qual també va ser vicepresident.

Així mateix, ha escrit diversos llibres de muntanya, com ara *Clergues excursionistes*, *La màgia de la muntanya* o *Soliloquis muntanyencs*, a més de dirigir durant quatre anys el butlletí *Mai Enrera*, del Club Excursionista de Gràcia. També és membre del Grup Cavall Bernat. Entre altres premis, l'any 1993 va obtenir la medalla Forjador de la Història Esportiva de Catalunya, atorgada per la Generalitat de Catalunya, així com la menció especial al Millor Històric Esportiu de la II Nit de l'Esport de Gràcia.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva dedicació i professionalitat en la promoció turística de Barcelona i en l'impuls d'un creixement turístic i hotelier més sostenible.

CIUTAT

GASPAR ESPUÑA I BERGA

Gaspar Espuña va néixer a Olot l'any 1935. Es defineix com una persona religiosa i humanista. Es pare de dues filles. De jove va estudiar Filosofia i Teologia a la Universitat de Roma i, anys més tard, Ciències Polítiques a la Universitat de Ginebra, coincidint amb una etapa com a representant d'organismes no governamentals a l'ONU. Durant aquests anys va posar en contacte l'oposició política de Catalunya amb els organismes internacionals.

El 1965 va fundar l'organització Jeunesse et Tourisme, que durant tres anys reuní milers de joves europeus. Aquesta experiència el va fer estimar el turisme com a valor i, després de llegir l'escassa literatura que s'havia publicat en aquest camp, fundà, ara fa 36 anys, l'escola de turisme CETT, actualment adscrita a la Universitat de Barcelona. Amb els anys, el Grup CETT s'amplià amb altres empreses com Viatges Century, Turisvall, Integral en Turisme i Hosteleria i l'Hotel Alimara.

L'any 2000 creà la Fundació Gaspar Espuña-CETT —de la qual també és president— amb l'objectiu d'impulsar el creixement sostenible del turisme i de l'hosteleria. Actualment impulsa la creació d'un futur col·legi major per a estudiants i professors de la comunitat universitària de Barcelona, i vol rehabilitar i dignificar les hostatgeries dels santuaris catalans, com ara el de Sant Feliu de Pallarols.

Entre altres càrrecs de responsabilitat, és vicepresident del Col·legi Oficial de Tècnics en Empreses i Activitats Turístiques de Catalunya, membre del Comitè Organitzador del Saló Internacional del Turisme de Catalunya (SITC), membre de l'Associació Catalana d'Escoles Privades d'Hosteleria, patró de la Fundació ICTUS i membre del Comitè Assessor de l'Associació Catalana d'Agències de Viatges (ACAV).

Ha col·laborat també en la Comissió del Pla Estratègic de Barcelona i de Catalunya i en la Comissió de Turisme de la Cambra de Comerç de Barcelona.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva dedicació al món de la moda i la contribució a fer de Barcelona una de les seves capitals.

CIUTAT

FRANCESC «PACO» FLAQUÉ I FONTANALS

Paco Flaqué va néixer l'any 1935 a Olesa de Montserrat. Fill d'un petit empresari tèxtil, des de molt jove va entrar en contacte amb el món de la moda. Estudià Tèxtil a l'Escola d'Arts i Oficis, títol que convalidà a l'Escola Industrial de Terrassa. Als anys seixanta va viatjar a Londres, on les minifaldilles de Mary Quant i l'explosió del *sport wear* van descobrir-li un món radicalment diferent al de l'alta costura que es feia a Espanya.

En tornar del Regne Unit es va casar amb Maria Teresa Sancho i, convençut que la moda *prêt-à-porter* arribaria aviat al nostre país, s'instal·là a Barcelona i inicià una carrera com a organitzador de desfilades. Poc després, per encàrrec del dissenyador Josep Ferrer, de la sabateria Christian i de la boutique Roura, que aleshores marcava estil a Espanya, Flaqué organitzà les seves primeres desfilades, amb noies en banyador i biquini —tota una revolució per a l'època—. Personatges del món de la cultura, com ara Salvador Dalí, amic personal de Flaqué, n'eren el públic habitual.

A partir d'aquest moment, organitzà les desfilades del Saló del Gènere de Punt, i l'any 1982 fundà el Saló Moda del Mediterrani, amb Juan Antonio Comín, i el Saló Pielepaña. Des de 1995 fins a la tardor de 2005 va dirigir Moda Barcelona, associació que agrupava la Passarel·la Gaudí i un conjunt de salons monogràfics, com ara Intimoda, Intibaño i l'Espai Gaudí Dissenyadors.

Actualment copresideix el Saló BCN Futur i dirigeix el Saló NoviaEspanya, la Passarel·la Gaudí Núvies i el Saló d'Antiquaris, entre altres. A més, és al capdavant de Flaqué Internacional, empresa que es dedica a la comunicació, les relacions públiques i l'organització d'esdeveniments, i que edita tres revistes professionals: *LA PIEL*, *DIVA* (moda íntima i bany) i *DIVOS* (moda infantil).

Durant la seva llarga trajectòria professional ha obtingut destacats guardons, com ara la Clau de Barcelona (2004), el premi Protagonistas 2002 d'Onda Rambla - Cadena Onda Cero, i el premi Galena de la moda (1979) de RNE i TVE.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva destacada actuació i participació a favor de la igualtat d'oportunitats per a les persones amb discapacitat.

CIUTAT

MARÍA JOSÉ VÁZQUEZ ARIAS

María José Vázquez Arias va néixer a Ponferrada (Lleó) el 1951. Va estudiar Filosofia i Lletres i és funcionària de l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat. Als nou mesos va patir la poliomielitis, malaltia que la va obligar a fer servir una cadira de rodes.

Des de 1975 és una destacada activista en favor dels drets de les persones amb discapacitat. El 1979 va protagonitzar el tancament al SEREM de Barcelona, la qual cosa va desembocar en la creació dels primers òrgans de participació de les persones discapacitades a l'Ajuntament de la ciutat. Més tard va fundar la Coordinadora de Grups de Base de Persones amb Disminució Física de Catalunya i va participar en la creació de la Coordinadora Estatal de Minusvàlids Físics d'Espanya.

Va ser impulsora de la Junta Rectora del Patronat de Disminuïts —actual Institut Municipal de Persones amb Discapacitat (IMPD)—, i hi va treballar des de 1989 fins a 2004, com a part integrant de la llista guanyadora en quatre eleccions consecutives. Aquesta circumstància l'ha permès fer un seguiment continuat de les actuacions municipals per a la integració i la millora de l'accessibilitat d'aquest col·lectiu de persones en tots els àmbits de la vida ciutadana.

També ha estat representant del sindicat CCOO al Consell Estatal de l'INSERSO i a l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials de la Generalitat de Catalunya (ICASS), i responsable del seguiment del Fòrum 2004 en representació de les persones amb discapacitat.

Actualment és membre del Consell Rector de l'IMPD, on ha estat impulsora de la Comissió de Participació Laboral i representant en els projectes europeus que gestiona l'Institut. També és membre del Consell Cívic Municipal i participa en diverses comissions de treball en els àmbits de transport, dona i discapacitat i integració laboral. A més, és vocal de la Junta Directiva de l'Associació de Disminuïts de Sants-Montjuïc de Barcelona, presidenta de la Federació ECOM de Barcelona i vocal de la mateixa federació en l'àmbit estatal.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva tasca de foment de la pràctica esportiva, d'integració de joves i infants de diferents cultures a través del bàsquet i per la seva implicació social al barri de la Ribera.

CIUTAT VELLA

CLUB BÀSQUET CIUTAT VELLA

L'any 1989 un grup de joves jugadors de bàsquet del col·legi Calassanç, amb més il·lusions que mitjans, va crear el Club Bàsquet Ciutat Vella, amb quatre equips: tres de masculins de categoria sènior, júnior i juvenil, i un equip sènior femení. Dos anys més tard, s'hi va incorporar un grup de nens de minibàsquet, algun dels quals ha arribat a ser jugador de la categoria màxima.

Després d'una primera etapa entrenant a les pistes del Complex Esportiu Municipal del Parc de la Ciutadella, actualment totes les categories entrenen al Frontó Colom de les Rambles, on el club ha creat una escola de bàsquet juntament amb l'Associació Esportiva de Ciutat Vella. Entre ambdues entitats agrupen un total de trenta-cinc nens de totes les categories i de diverses nacionalitats —argentins, colombians, marroquins, senegalesos, russos, búlgars...— que reflecteixen la realitat social del districte.

El club va guanyar el Campionat de Catalunya en la categoria masculina sub-20 la temporada 1998-1999, i en la següent va aconseguir la Copa Catalunya masculina. Els èxits esportius van continuar el 2001-2002, quan l'equip sènior masculí es va proclamar subcampió de Catalunya.

Actualment, el Club Bàsquet Ciutat Vella té un equip sènior en la primera categoria catalana, un de sènior jove B, un de sènior C en categoria territorial i un equip júnior. El seu objectiu és fer del bàsquet una eina d'integració. Per aquest motiu, en col·laboració amb l'Associació Esportiva de Ciutat Vella, organitza un torneig 3x3 per a escolars, adreçat principalment a nens del districte.

Puntualment també col·labora en accions solidàries, com la campanya «Fes un triple per Sarajevo», que durant 1996-1997 va dur a terme amb l'Ajuntament de Barcelona per recaptar fons per construir unes instal·lacions esportives a Sarajevo (Bòsnia). En el marc de la Festa Major de la Ribera —barri on té la seu social—, enguany el club ha organitzat per primera vegada la Diada de Bàsquet Solidari de Ciutat Vella, al passeig del Born.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva trajectòria de més de 125 anys en la difusió del cant coral i els ideals de fraternitat dels Cors de Clavé als barris de Sant Pere i de Santa Caterina.

CIUTAT VELLA

SOCIETAT CORAL PERLA AGUSTINENCA

La Perla Agustinenca va ser fundada el 1879 a partir de l'escissió de la prestigiosa Colla del Born, creada per Sebastià Junyent i Comas, amic personal de Josep Anselm Clavé. Inicialment va ser un cor exclusiu per a homes i no es va transformar en mixt fins a l'any 1987, sota la batuta del mestre Josep Guinart. Actualment en formen part vint-i-tres membres.

Integrada en la Federació de Cors de Clavé des dels seus inicis, ha participat en esdeveniments que han marcat la història de Barcelona, com ara les exposicions universals de 1888 i 1929, els Jocs Olímpics de 1992 o el més recent Any Clavé (1999). La Societat ha guanyat premis en moltes trobades corals, ha participat en grans manifestacions culturals d'arreu de l'Estat espanyol, així com en accions solidàries, com la recollida de regals de Reis per als nens més desfavorits, la col·lecta per als afectats en el gran incendi del barri de la Ribera de 1952, etc.

Són diversos els directors que hi han deixat la seva empremta, entre ells Jaume Brodat (1935), el seu fill Joan, que va ser substituït per malaltia l'any 1953 pel mestre Planes, i Josep Guitart (1959), un dels més recordats.

Des de 1998 Jordi Gargallo n'és el director. Compta amb una àmplia trajectòria professional en corals, com ara la Societat Coral Girasol o l'Orfeó Atlàntida, entre altres, i també dirigeix el Cor d'Homes del Barcelonès-Maresme, en el qual participen cantaires de la Perla Agustinenca.

Pel que sembla, el nom de la coral és un homenatge a la dona que va acollir els fundadors a casa seva durant la primera època, sempre difícil, sense demanar res a canvi, raó per la qual tots els veïns del barri de Sant Agustí la consideraven una veritable «perla». Durant la seva llarga història, la Societat Coral ha hagut de canviar diverses vegades d'hostatge, des del carrer Jaume Giralt a l'actual seu al Centre Sant Pere Apòstol (Sant Pere més Alt), passant per espais com La Granota, al carrer Mercader, on va ser-hi durant molts anys fins que la Telefónica s'hi va instal·lar, o la Cooperativa Obrera Segle XX de la Barceloneta.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva trajectòria de compromís social i de dinamització del moviment associatiu del barri de Sant Antoni.

EIXAMPLE

JOAN B. ISART LÓPEZ

Joan B. Isart López va néixer el 1938 a Barcelona, però la mort dels seus pares quan tenia només quatre anys el va dur a viure a la casa pairal d'uns oncles a Esparriguera. Aquesta circumstància va marcar la seva trajectòria personal, gràcies en part a la seva cosina germana, la Neus, que es va convertir en la seva mentora.

El 1952, amb catorze anys, va començar a treballar d'aprenent de torner mecànic, i el 1959, amb vint-i-un anys, es va examinar per obtenir el diploma de mestre industrial de Barcelona. Amb el títol a la mà, va tornar de nou a la ciutat on va néixer. Als matins treballava, però a les nits continuava estudiant per ser perit industrial, títol que va aconseguir el 1969 i que anys més tard va convalidar pel d'enginyer tècnic industrial.

Mesos després de casar-se, es va trobar un antic company d'activitats juvenils i militància socialcristiana (JOC), que l'acompanyà a l'Associació de Veïns de Sant Antoni —una de les primeres associacions veïnals de tot Catalunya— per mostrar-li el treball que s'hi feia. Aquell va ser l'inici d'un compromís social pel barri que el va portar a presidir l'associació de veïns durant setze anys, de 1979 a 1995. A finals dels anys setanta entrà a formar part de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona, de la qual encara avui és el vicepresident, i des d'on va treballar pels barris més desfavorits de la ciutat. Des que es va fundar el 1988, és també membre de la junta directiva de la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya (CONFAVC), com a representant de Barcelona.

Aquesta llarga experiència en les associacions veïnals li ha servit per conèixer altres moviments socials i implicar-se en temes globals que afecten la ciutadania. Joan B. Isart participa activament en diferents plataformes cíviques com Aturem la Guerra i la Plataforma pel Dret a un Habitatge Digne, a més d'altres campanyes i lluites socials a favor de la donació del 0,7% del PIB a països en fase de desenvolupament.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva dedicació a favor de la gent gran i els seus moviments associatius, amb especial dedicació al barri de la Sagrada Família.

EIXAMPLE

ANTONI NAVARRO MONTEYS

Antoni Navarro i Montneys va néixer el 1923 al carrer Diputació de Barcelona. De petit va ingressar als Boy Scouts i en va formar part fins a l'inici de la Guerra Civil i, malgrat el poc temps que hi va pertànyer, aquesta etapa va despertar el seu interès pel treball en grup i el treball solidari. Al cap dels anys es va reintegrar al moviment escolta, primer en el grup de pares i finalment com a cap de l'Agrupament Escolta Antoni Gaudí, del barri de la Sagrada Família.

En la seva vida professional va regentar un negoci familiar de tercera generació fins a jubilar-se, i encara va aprofitar el poc temps lliure de què disposava per inscriure's als cursos de català que promovia Òmnium Cultural i que van ser homologats per la Universitat de Barcelona, que li atorgà el títol de mestre de català l'any 1979.

Un cop jubilat va estudiar anglès i l'any 1997 va ser un dels impulsors de l'Espai de Gent Gran del Centre Cívic Sagrada Família, on va ser responsable de la Comissió de Cultura durant dos anys. Actualment és responsable, dins d'aquesta mateixa entitat, de la Comissió de Relació i Participació, que s'encarrega d'establir vincles de contacte amb altres associacions del barri.

És membre de la Comissió de Gent Gran del districte de l'Eixample, que el va elegir com a representat per al Consell Assessor de la Gent Gran de Barcelona. Com a membre d'aquest Consell forma part de la Comissió Cívica de Suport al Pla de Civisme, i és representant de la gent gran al Consell de Ciutat. Dins d'aquest òrgan consultiu, participa en la Comissió Permanent i en les comissions de treball d'Habitatge, Immigració, i Espai Públic i Convivència.

A més de formar part d'aquests òrgans consultius municipals, és vicepresident de l'ACFUC, entitat tutelar de persones legalment incapacitades.

Als 82 anys, Antoni Navarro és una persona partidària de la jubilació activa i de la presència de la gent gran en els temes de ciutat, amb els mateixos drets i deures que la resta de la societat.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva trajectòria cívica i la seva sensibilitat vers els barris de la Marina - Zona Franca, on ha contribuït a la millora de la qualitat de vida del veïnat.

SANTS-MONTJUÏC

FAMÍLIA SANTIVERI

Jaume Santiveri Piniés va fundar la seva primera fàbrica al passeig de Can Tunis (Zona Franca) l'any 1914. Uns anys abans, havia passat sis mesos al sanatori de Sebastian Kneipp, a Alemanya, on va curar-se d'una tuberculosi gràcies a la hidroteràpia i les plantes medicinals. De tornada a Barcelona, l'any 1885 va obrir la seva primera botiga de productes naturals al carrer del Call, un establiment que encara continua obert avui dia.

El 1920, l'empresa va haver de traslladar-se al passeig Agrícola per cedir el seu terreny a la companyia Campsa. El 1928, l'ampliació del port els va obligar a fer un altre trasllat, aquest cop definitiu, al carrer Encuny (antic camí del Pont de les Vaques). Aquesta barriada es coneix ara com Colònia Santiveri.

Santiveri ha estat pionera en la recerca i la innovació alimentària, i ha introduït a Espanya productes com el cafè de Malta; la carnita, la primera carn vegetal comercialitzada al nostre país; la llet vegetal, que va patentar el 1923; el pa dextrin, més digestiu gràcies al procés de fragmentació del midó, i els xarops de plantes.

Al llarg d'aquests anys, la família Santiveri ha estat sempre vinculada a les entitats dels barris de la Zona Franca, i ha col·laborat en activitats que han afavorit la convivència i la cohesió social. Habitualment dona suport a la Cavalcada dels Reis Mags a la Marina, les festes dels barris petits i les associacions veïnals de la Marina, la Vinya-Santiveri i Plus Ultra, on participa en la festa de la trepitjada del raïm. També col·labora amb la parròquia de la Mare de Déu del Port, amb entitats esportives —Club Atlètic Ibèria, escoles de futbol de Montjuïc i de la Zona Franca, Unión Deportiva Polvoritense, etc.—, i culturals, com ara la Tertúlia Literària Paco Candel, l'Associació Cultural Leza i l'Associació Cultural Ona Nova, entre altres.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva dilatada trajectòria en tasques assistencials i mèdiques i, en especial, per la seva dedicació a les persones que pateixen els efectes de les malalties mentals.

SANTS-MONTJUÏC

FUNDACIÓ HOSPITAL SANT PERE CLAVER

La Fundació Hospital Sant Pere Claver té una llarga tradició assistencial i mèdica, iniciada a Barcelona pels jesuïtes l'any 1948. La particular filosofia de vida i l'escala de valors de l'entitat n'han determinat la manera de treballar dels professionals i el tracte als usuaris.

La seva tasca en els barris del Poble-sec i de Sants, en els quals ha prestat serveis d'atenció en salut mental, ha estat capdavantera, i la Fundació sempre ha donat resposta a les demandes socials identificables amb situacions de marginalitat social o de mancances de serveis a col·lectius, que han de ser ateses fora del sistema públic. La Fundació s'ha convertit en un referent de salut en el seu entorn més immediat.

La Fundació Hospital Sant Pere Claver dirigeix els següents centres del districte: Centre de Salut Mental d'Adults de Montjuïc, Centre de Salut Mental d'Adults de Sants, Centre de Salut Mental Infantil i Juvenil de Sants-Montjuïc, així com programes assistencials de tractaments específics adreçats tant a la població infantil i juvenil com a la població adulta.

L'any 2002 va crear el primer hospital de dia de Barcelona, que acull adolescents amb trastorns mentals. Es tracta d'un centre pioner a Barcelona que se suma als tretze hospitals d'aquestes característiques que existeixen a Catalunya i que permet atendre els joves sense que perdin els vincles familiars i socials.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva tasca com a líder veïnal i pel seu compromís en el foment de la cultura al districte de les Corts.

LES CORTS

ANTONI PALLARÈS I TUSET

Antoni Pallarès va néixer l'any 1932 a Puigcerdà, on estudià als Escolapis. Com a membre de l'associació d'exalumnes, l'any 1950 fou cofundador de l'Esbart Cerdanya i participà activament amb el jovent de la vila en la Festa del Llac, que van voler convertir en una mena de «Semana Grande» de Bilbao.

L'any 1956 es traslladà per motius laborals a Barcelona, on va entrar a treballar en una fàbrica de gas hidròfil de la qual va acabar sent director comercial. El 1972, després de viure a Santa Coloma de Gramenet i al Poblenou, s'instal·là amb la seva dona a les Corts, i durant els anys de transició s'apropà al moviment socialista, al qual es va afiliar l'any 1981.

Va col·laborar amb el Partit Socialista de Catalunya (PSC) en les primeres eleccions municipals de 1979, i el 1983 fou nomenat conseller al districte de les Corts, càrrec que va ocupar al llarg de vint anys. Durant dotze anys —la majoria des de l'oposició— va treballar a la Comissió de Cultura, i va ser el primer responsable d'un centre cívic a les Corts, el Centre Cívic de Can Deu, a més d'una figura destacada en l'impuls d'una nova festa major. Durant els últims anys que ocupà un càrrec públic fou conseller de Via Pública (1995-1999), i vicepresident del Consell del Districte i regidor de Cultura i Urbanisme (1999-2003).

Antoni Pallarès també va ser soci fundador de l'Associació de Veïns Camp Nou (1985), on va contribuir a impulsar el PERI Bacardí i l'eradicació d'un gueto de droga. El 1988 va promoure la fundació de la secció local del PSC a les Corts, i cinc anys més tard va fundar El Clar de les Corts, una tribuna de debat polític oberta a tot el barri.

De pare republicà i mare molt religiosa, aquesta singular herència l'ha marcat amb un caràcter solidari i cada cop més *àcrata*, segons ell mateix reconeix, i, tot i haver deixat la tasca municipal, continua treballant en el moviment polític defensant el benestar de tots els cortsenca. Actualment prepara un llibre que recull la memòria de l'agrupació política a la que pertany en el districte des de l'època de la transició.

Medalla d'Honor de Barcelona

pel seu treball en els moviments veïnals i com a impulsor de projectes culturals i socials en el districte de les Corts.

LES CORTS

LLEONARD RAMÍREZ I VIADÉ

Lleonard Ramírez i Viadé va néixer l'any 1928 a Barcelona. Està casat i té sis fills. Va estudiar el batxillerat elemental i durant cinquanta anys va exercir com a cap de Compres i Vendes en una empresa de cables elèctrics.

Membre actiu en la lluita antifranquista, l'any 1945 s'afilià a l'Orientació Catòlica Professional del Dependent (OCPD) i dos anys més tard creà la secció de la Joventut Obrera Cristiana (JOC) del barri de Sants, juntament amb Miquel Juncadella. Amb la seva dona Josefina Rofastes fundà també l'Acció Catòlica Obrera (ACO).

A mitjan anys cinquanta va entrar en contacte amb la CNT, i va formar part dels Cors de Clavé de Collblanc. Durant els anys seixanta col·laborà amb els Grups Cristians per a la Promoció i Defensa dels Drets Humans, i va mantenir reunions clandestines a Montserrat amb militants antifranquistes. També va participar en les primeres reunions de Comissions Obreres a la parròquia de Sant Isidre de l'Hospitalet. A més, és membre del Grup de Solidaritat amb Presos i Represaliats.

En la dècada dels seixanta va ser membre fundador de l'escola Proa de la Bordeta i també de l'editorial Nova Terra, amb la finalitat que fos un instrument de pedagogia popular. L'any 1970 es tancà a la Catedral de Barcelona en solidaritat amb els treballadors expedientats de l'empresa AEG i fou detingut per la policia.

Els últims anys del franquisme va ser membre de l'Assemblea de Catalunya, el Consell Pastoral del Baix Llobregat i el Sindicat Independent de Tècnics en la clandestinitat, i ajudà a crear el Centre Social de Sants. Ja en la democràcia participà en la Junta de Càritas Diocesana i l'any 1991 ajudà a fundar l'Associació de Veïns El Racó de les Corts, de la qual va ser president de 1996 a 2005 i on ha contribuït a aconseguir equipaments com el Centre Cultural Riera Blanca, la biblioteca Miquel Llongueras i el CAP de les Corts.

També ha participat de manera activa en altres plataformes ciutadanes, com ara la Comissió Pro Parc de Can Rigalt, la Plataforma Ciutadana Opositora al Projecte Barça 2000 o la Plataforma Diagonal Ponent.

Medalla d'Honor de Barcelona

a títol pòstum, per la seva trajectòria política i social en l'àmbit municipal i metropolitana com a dinamitzador dels barris mitjançant l'apropament del diàleg a la ciutadania.

SARRIÀ-SANT GERVASI

FÈLIX AMAT I PARCERISA

Fèlix Amat i Parcerisa va néixer l'any 1940 a Barcelona, ciutat on va viure la major part de la seva vida, fins que va morir el 9 de setembre de 2005. Casat, pare de quatre fills i avi de vuit néts, els seus amics el recorden com un home de gran vitalitat, noble i lleial, de caràcter tenaç, amb vocació de servei i fidel als seus ideals i creences.

Va cursar la carrera d'Enginyeria Tècnica i un postgrau a ESADE, però aviat va dirigir els seus passos cap a la política. El 1975 començà a militar a Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), on formà part del Consell Nacional i del Comitè Executiu, alhora que fou president de la Federació de Barcelona del partit.

Durant tres mandats (1983-1995) va ser regidor de l'Ajuntament de Barcelona, i va presidir durant dotze anys el Consell Municipal del Districte de Sarrià-Sant Gervasi, on va treballar a favor de la descentralització de la gestió municipal.

Li agradava treballar en equip, escoltar i discutir els projectes amb les associacions de veïns i les entitats del barri, compartint idees i decisions. Des del districte va promoure la recuperació i l'aprofitament del patrimoni, tal com queda reflectit, per exemple, a Can Castelló, Can Ponsic, vil·la Amèlia, Can Sentmenat, els Jardins de la Tamarita, el Parc de l'Oreneta, la carretera de les Aigües o vil·la Joana, i va donar suport a iniciatives culturals i populars com les Jornades de Cant Coral, les Jornades Esportives o les festes majors.

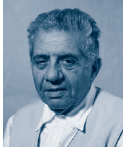
Al llarg dels anys com a regidor, també va ser membre de la Corporació Metropolitana de Barcelona fins a la seva desaparició, així com del Consell de la Mancomunitat de Municipis i de l'Entitat Metropolitana del Transport. Un cop acabada la seva etapa al districte de Sarrià-Sant Gervasi, fou director de la Societat Municipal d'Aparcaments de Badalona i executiu d'ACESA.

En acabar les seves funcions com a regidor, va formar part del comitè executiu de l'Associació Consell de Cent, una entitat que agrupa electes municipals del període democràtic.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva inquietud al llarg de molts anys en la preservació de la història patrimonial de la ciutat i per la seva tasca reivindicativa dins el moviment veïnal enfocada a la defensa de la legalitat.

SARRIÀ-SANT GERVASI

MARIANO MESEGUER I BIELSA

Mariano Meseguer i Bielsa, fill d'immigrants procedents de Terol, va néixer a Barcelona un dimarts i tretze de 1927. Per motius de salut, durant la Guerra Civil va anar a viure amb els avis a la casa pairal de Calaceit. L'any 1940 tornà a la capital catalana amb la seva família, que s'instal·là a l'Eixample. Va compaginar els estudis de batxillerat amb una feina de paleta al negoci familiar.

Posteriorment, va estudiar Arquitectura i s'incorporà al Col·legi d'Arquitectes de Barcelona. Durant aquests anys de joventut ja va començar, a títol personal, una tasca d'investigació i denúncia de les pràctiques abusives en el sector de la construcció, que el va portar a intervenir en projectes tant d'àmbit municipal com privat.

Acabat de casar, l'any 1964 es traslladà a viure a Sarrià i s'implicà immediatament en l'associació de veïns, de la qual fou president durant els anys de la transició. Des d'aquesta plataforma va intervenir en la defensa del patrimoni artístic i arquitectònic del barri, però també d'altres zones de Barcelona. La seva aportació va permetre, entre altres, la conservació dels Jardins de vil·la Cecília i de la seva torre, on ara s'ubica el Casal de Sarrià. Aquesta lluita li va costar qualificatius molt greus per part d'algun regidor franquista.

Assessor urbanístic de diverses associacions de veïns, i també de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona i membre de la Comissió Tècnica per la Revisió del Catàleg de Protecció del Patrimoni Arquitectònic, ha mostrat al llarg de la seva vida un tarannà irònic, que feia que les seves crítiques convertissin la discussió en un diàleg en aparença amable, per amb un fort contingut reivindicatiu.

Mai no ha militat en cap partit polític i, malgrat que ja ha abandonat la primera línia en la denúncia de les situacions urbanístiques irregulars, encara continua oferint consells, idees, opinions i reflexions sobre el patrimoni urbanístic de la ciutat, sovint amb una subtil crítica amagada.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva aportació a la cohesió social i l'impuls a la participació de la comunitat gitana en la xarxa associativa de Gràcia.

GRÀCIA

MANEL GIMÉNEZ I VALENTÍ (ONCLE MANEL)

Manel Giménez Valentí, conegut popularment com Oncle Manel, va néixer a Barcelona l'any 1934. Gitano, home de pau i gracienc de tota la vida —els seus rebesavis ja van néixer al barri—, ha treballat en nombrosos oficis, però principalment en la venda ambulat. Només va marxar del barri durant tres anys, de 1963 a 1966, durant els quals va residir a l'Argentina.

Des dels anys vuitanta ha estat molt vinculat amb el món associatiu del districte, tot i que no va ser fins a 1986 quan va fundar, de manera oficial i conjuntament amb altres gitans del barri, la Unió Gitana de Gràcia. Des d'aleshores és membre de la seva Junta Directiva, i des d'aquesta plataforma ha estat també un dels impulsors de la creació, el 1991, de la Federació d'Associacions Gitanes de Catalunya, on va desenvolupar diferents funcions i càrrecs fins a 2003.

Durant aquests anys ha participat en diferents estudis dirigits per Carme Garriga sobre el poble gitano a Barcelona i a Badalona, fent enquestes porta a porta per recollir l'opinió i les queixes d'aquesta comunitat. Entre aquests estudis destaca l'informe *Situació del poble gitano a Catalunya* (2003), encarregat pel Departament de Benestar i Família a la Fundació Pere Tarrés i que ha servit com a base del Pla integral del poble gitano elaborat per la Generalitat de Catalunya.

L'Oncle Manel va ser també un dels artífex, l'any 2004, de l'Agrupació per al Desenvolupament del Poble Gitano dels Pobles Catalans, i actualment és membre del Consell Municipal del Poble Gitano a Barcelona.

A la vila de Gràcia ha portat a terme una importantíssima tasca de cohesió social, i des de la Unió Gitana de Gràcia sempre ha lluitat pel desenvolupament de la comunitat gitana. Dins d'aquesta associació ha ajudat persones sense estudis de totes les ètnies a realitzar cursos de formació i a integrar-se en el barri.

Medalla d'Honor de Barcelona

com a reconeixement a la seva tasca d'atenció als infants pluridiscapacitats i a les seves famílies, fent especial atenció a la investigació i docència.

GRÀCIA

NEXE FUNDACIÓ PRIVADA

Nexe Fundació Privada és una entitat sense ànim de lucre dedicada a la plena atenció dels nens menors de sis anys amb pluridiscapacitat. La fundació va néixer el 1991, de la mà del mateix equip de professionals que deu anys abans havia creat un dels primers serveis d'atenció precoç a Catalunya. Nexe Fundació té com a objectiu oferir una atenció global i interdisciplinària als nens que presenten algun trastorn de desenvolupament, així com a les seves famílies, i es manté amb el suport d'organismes públics, entitats privades, donacions de particulars i les quotes de les famílies usuàries dels seus serveis.

Aquesta entitat compta amb l'única escola bressol de Catalunya per a nens amb pluridiscapacitat entre els 0 i els 6 anys. La integració d'aquests nens en llars d'infants ordinàries és difícil, ja que és decisiva l'atenció precoç continuada i especialitzada, i es necessiten recursos i ajudes per aconseguir una nova normalitat familiar. Per això, Nexe Fundació Privada ofereix a l'escola bressol l'atenció d'un equip transdisciplinari, mentre que les famílies reben informació i assessorament i el suport d'un grup de pares, i a més es beneficien de serveis com casals, colònies o cangurs especialitzats.

Nexe Fundació Privada desenvolupa un programa de cursos, jornades i seminaris dirigit a professionals, pares, estudiants i voluntaris, i també participa en diversos projectes de recerca i treball d'àmbit nacional i internacional que fomenten l'estudi de temes relacionats amb els trastorns del desenvolupament, la pluridiscapacitat i l'atenció precoç.

La fundació ha destacat sempre per integrar-se com un servei més del barri. Durant el temps que va tenir la seu a Sarrà-Sant Gervasi va participar en la Taula d'Entitats i en el projecte Petit Drac, amb la realització de contes vivencials per a les escoles d'educació especial del districte. Al districte de Gràcia ha participat a les mostres d'entitats amb diverses activitats, així com en diversos projectes per difondre els seus coneixements i el treball amb els nens amb pluridiscapacitat i les seves famílies.

Medalla d'Honor de Barcelona

pel seu constant esforç i dedicació al món associatiu per tal de millorar la qualitat de vida dels ciutadans i ciutadanes del barri del Carmel.

HORTA-GUINARDÓ

FRANCISCO "PACO" GONZÁLEZ DÍAZ

Paco González Díaz va néixer a Sevilla el 1939, i després de viure a Extremadura fins als catorze anys, treballant al camp, va instal·lar-se amb dinou anys a Barcelona, on va casar-se. Ha viscut més de quaranta-cinc anys al barri del Carmel, els vint primers en una barraca, com molts altres veïns del Carmel durant la dècada dels setanta, i després a les anomenades Cases Verdes.

En acabar la mili, el 1962, començà a treballar a la Pegaso i, com a líder sindical del comitè d'empresa, fou responsable de salut laboral. Ben aviat les seves inquietuds socials el van dur a treballar també a favor de la dignificació del barri.

Al començament, en Paco i desenes de veïns més van haver de construir amb les seves pròpies mans les escales de ciment fins al Turó de la Rovira, i una escola d'adults sobre la residència de qui havia estat cap militar del búnquer del Carmel. En aquella escola van aprendre a llegir i escriure molts habitants del barri, com la pròpia mare de Paco González.

El 1972, en Paco, com l'anomena tothom afectuosament al Carmel, va començar a col·laborar en l'associació de veïns, primer com a vocal i després com a president, per tal de millorar les condicions de vida dels habitants del barri. El primer objectiu va ser eradicar la zona de barraquisme, on vivien prop de quatre-centes famílies sense serveis, aigua ni electricitat, i aconseguir-los habitatges dignes. Així es van construir les popularment anomenades Cases Verdes. Però encara hi havia moltes mancances que s'havien de solucionar. Amb l'ajut del seu esperit inquiet i les seves qualitats com a bon negociador, a poc a poc es va aconseguir l'asfaltat dels carrers, el clavegueram, l'ambulatori i la millora de les condicions urbanístiques i del transport públic del Carmel.

El 1999 va ser elegit president del Local Raimon Caselles a les Cases Verdes, on ara viu, i des d'aleshores ha continuat treballant amb els veïns perquè els habitatges gaudeixin de bones condicions plenament garantides.

Medalla d'Honor de Barcelona

pel seu treball en foment de l'associacionisme i la participació ciutadana, i en especial pels drets de les persones amb discapacitat.

HORTA-GUINARDÓ

JOAN TERMES I ROIG

Joan Termes va néixer al barri de Sant Andreu l'any 1941, però tota la vida ha treballat al barri d'Horta en favor de la integració de les persones discapacitades. Va cursar els estudis bàsics a l'Acadèmia Cultura i a l'Escola del Treball. Actualment treballa com a autònom en un petit taller de construcció i muntatge de quadres elèctrics.

Està casat i té cinc fills, dos dels quals són discapacitats físics amb un grau d'afectació del 98% i el 82% respectivament. Aquesta circumstància el va portar a impulsar la creació de la Vocalia de Discapacitats de l'Associació de Veïns d'Horta davant les mancances d'equipaments assistencials i socials per a aquest col·lectiu. Des de la Vocalia ha denunciat les barreres arquitectòniques que encara existeixen en equipaments sanitaris i socials, comerços i transport públic, en especial el Metro i la RENFE. Ha reclamat també la creació de residències i pisos tutelats per a aquestes persones i ha denunciat el buit legal que hi ha en matèria d'accessibilitat als locals d'oci. En aquest sentit, ha reivindicat l'actualització del Codi d'Accessibilitat per tal de millorar la mobilitat de les persones discapacitades, i ha demanat públicament que les necessitats d'aquest col·lectiu estiguin recollides en el nou Estatut de Catalunya.

Recentment ha iniciat l'elaboració d'una sèrie de reportatges en format DVD sobre les barreres arquitectòniques dels diferents barris de Barcelona, en col·laboració amb les associacions de veïns, per tal de denunciar les dificultats de tota mena que troben les persones amb discapacitat, tant per l'incompliment municipal com per l'incivisme d'algunes persones.

Joan Termes també forma part del Consell de Discapacitats d'Horta-Guinardó —el primer que es va constituir en un districte—, de les comissions de Participació Ciutadana, Urbanisme i Transports de l'Institut Municipal de Persones amb Discapacitat de l'Ajuntament de Barcelona i de la Junta Directiva de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB).

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva contribució a la consolidació i l'impuls del districte de Nou Barris i a la millora de la qualitat de vida dels seus habitants.

NOU BARRIS

JUANJO FERREIRO SUÁREZ

Juan José Ferreiro va néixer l'any 1944 a Lugo, i amb vint anys va instal·lar-se a Barcelona, on començà a treballar en una empresa com a pintor d'automòbils. Pocs mesos més tard va entrar en contacte amb la Joventut Obrera Cristiana (JOC) i començà a treballar en l'organització sindical CCOO, en aquella època clandestina. Un any després va ser acomiadat de l'empresa i el 1966 entrà a Feassa y Menpar, on organitzà de nou el sindicat i fou despatxat tres anys més tard per liderar una vaga.

L'any 1970 va ser contractat per Macosa, de la qual també va ser acomiadat per organitzar accions sindicals, i participà en la creació dels cercles de formació de quadres i de les plataformes anticapitalistes, de caire sindical i urbà. Paral·lelament, formà part de la coordinadora del metall de CCOO, dins l'òrbita política del Front Obrer de Catalunya (FOC).

L'any 1973 va patir un accident laboral, circumstància que reforçà la seva dedicació al moviment urbà del barri del Bon Pastor mitjançant la participació en la fundació de la Cooperativa Obrera de Bon Pastor i en la constitució de l'associació de veïns.

A partir de 1976 va participar en la creació de diferents grups polítics que van impulsar el socialisme autogestionari. Més tard s'integrà a Convergència Socialista de Catalunya, formació que més endavant va anomenar-se Partit Socialista Congrés i que posteriorment es va unir a l'actual Partit Socialista de Catalunya (PSC-PSOE).

L'any 1977 s'incorporà al sindicat UGT i el 1980 fou elegit diputat al Parlament de Catalunya per la circumscripció de Barcelona. El 1983 inicià la seva tasca municipal com a regidor de l'Ajuntament de Barcelona i va ser nomenat regidor-president del Consell Municipal del Districte de Nou Barris per l'alcalde Pasqual Maragall, càrrec que va exercir durant tres mandats i des del qual va dur a terme una important tasca a favor de la descentralització municipal.

L'any 1995 entrà a treballar amb el Comissionat de l'Alcaldia per als Drets Civils, des d'on va promoure la creació del Consell Municipal d'Immigració i el Consell Municipal del Poble Gitano.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva contribució a la difusió de les tradicions de la nostra terra lligades als diables, el foc i el bestiar festiu en el districte de Nou Barris.

NOU BARRIS

GRUP DE FOC DE NOU BARRIS

El Grup de Foc de Nou Barris va néixer l'any 1981 com a Colla de Diables de Nou Barris, amb la intenció de donar a conèixer les tradicions catalanes lligades al foc a un barri de població majoritàriament immigrant.

Amb els anys, la Colla es va ampliar amb la incorporació del grup de percussió; el Baró, drac de Nou Barris; la Colla de Diabesses, i la colla infantil Els Banyuts de Nou Barris. Com que els nens sempre han d'anar acompanyats dels pares, molts d'aquests han passat a ser membres actius del Grup de Foc. Aquest any també s'ha incorporat a la Colla la petita draga, la Trini, filla del Baró i de la Meri, drac de la Guineueta, els quals es van casar el 2003 en una cerimònia de foc dins la festa Trinitàrium.

El grup s'ha consolidat com una de les entitats més importants dins el panorama festiu del districte, i participa gairebé en tots els seus esdeveniments festius, com ara la Festa Major de Nou Barris, La Cultura va de Festa o el Festival de Foc de Nou Barris (Trinitàrium), un acte propi que coincideix amb la fi de festa de la Trinitat Nova. A més, participa cada any en el correfoc de la Festa de la Mercè de Barcelona i la seva presència és habitual en correfocs i espectacles pirotècnics de nombroses festes majors de barris i localitats d'arreu de Catalunya. Una de les seves actuacions més singulars va tenir lloc en la cerimònia de clausura dels Jocs Olímpics de Barcelona.

L'entitat funciona com una associació sense ànim de lucre i està directament lligada a l'Ateneu Popular de Nou Barris, on hi té la seu. La seva vinculació a l'Ateneu ha estat determinant per a la configuració del projecte d'aquest equipament, de la mateixa manera que l'Ateneu ha contribuït a consolidar el Grup de Foc.

La seva implicació en l'enfortiment del teixit associatiu, la seva tasca d'integració de veïns i ciutadans atrets per l'enlluernament del foc, i el grup humà que conforma l'entitat són alguns dels múltiples arguments que en justifiquen el reconeixement.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva llarga trajectòria en el món de l'excursionisme i la seva implicació en el teixit associatiu del districte de Sant Andreu.

SANT ANDREU

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA MUNTANYA

L'Agrupació Excursionista Muntanya va ser fundada l'any 1930 per trenta-set homes i set dones amants de la muntanya, la majoria treballadors de Can Fabra, amb l'objectiu d'omplir el buit que hi havia a Sant Andreu de Palomar d'entitats dedicades al muntanyisme.

L'Agrupació va ser una de les entitats pioneres del moviment excursionista a Catalunya. Després de la Guerra Civil, entre 1940 i 1950 va ressorgir amb la incorporació de noves activitats, tot i que va veure desaparèixer les barres catalanes del seu escut.

Actualment compta amb més de cinc-cents socis i sòcies i consta de cinc seccions: muntanya, fotografia, esquí, espeleologia (Grup d'Exploració i Recerca Subterrània), i escalada i alta muntanya. Està adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC), la Federació Catalana d'Espeleologia, la Federación Española de Deportes de Montaña y Escalada i, a més, és sòcia fundadora i membre de l'Associació Senders de Catalunya i l'Associació d'Entitats Excursionistes del Barcelonès.

L'Agrupació Excursionista Muntanya disposa d'una biblioteca que conté des de llibres de literatura fins a relats d'expedicions, guies i una àmplia secció dedicada a la topografia, a banda d'un arxiu històric de fotografies de Sant Andreu. Periòdicament organitza cursos d'iniciació a l'excursionisme, esquí alpí, esquí de muntanya, escalada en roca i glaç, alta muntanya, espeleologia i fotografia de muntanya.

Durant els seus 75 anys d'història, sempre ha format part del teixit associatiu de Sant Andreu de Palomar i ha estat present en totes les manifestacions cíviques i culturals del districte. A més, és pionera en l'organització d'esdeveniments esportius, com els Ral·lis d'Alta Muntanya —se n'han celebrat quaranta-dues edicions— o les caminades populars Barnatresc.

Amb motiu del seu 75è aniversari, l'Agrupació ha desenvolupat un ric i divers programa d'actes en què destaca una exposició històrica que deixa constància de la seva gran vitalitat associativa i el seu compromís en la defensa del medi natural, el patrimoni i la difusió cultural.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva implicació en la vida associativa del barri de Sant Andreu i el seu treball a favor de la gent gran del districte.

SANT ANDREU

FRANCESC PORRET I GAY

Francesc Porret va néixer a Sant Andreu de Palomar l'any 1929. Casat i pare de cinc fills, laboralment sempre ha estat vinculat al món de la banca, on va exercir funcions sindicals que va compaginar amb el seu compromís cívic pel barri.

L'any 1971, junt amb uns companys, fundà l'Associació de Veïns de Sant Andreu de Palomar per reivindicar la construcció de noves escoles i places davant el creixement de la població de Sant Andreu. Va presidir l'associació durant dotze anys i actualment n'és el president d'honor. Durant aquells anys va participar en la Comissió de Festes i va contribuir a fer sortir la festa al carrer, ja que fins al moment la majoria dels actes se celebraven dins les entitats.

De 1989 a 1992 fou un dels impulsors del I Congrés de la Gent de Sant Andreu de Palomar, organisme que va dur a terme un estudi exhaustiu del barri en col·laboració amb la Fundació Jaume Bofill. Gràcies a aquest treball conjunt sorgí un Llibre Blanc amb les necessitats sanitàries i socials del territori.

Francesc Porret també va ser un dels impulsors, juntament amb altres membres de l'Associació de Veïns de Sant Andreu, del Casal d'Avis Bascònia —un dels primers casals del districte—, del qual va ser vicepresident durant vuit anys. Va participar en la Comissió Cívica del Mil·lenari del Poble de Sant Andreu i fa quatre anys fundà el Grup de Pintors de Sant Andreu, que cada primer dissabte de mes exposa les seves obres a la rambla Onze de Setembre i periòdicament organitza exposicions al Centre Cívic de Sant Andreu.

Actualment és membre del Consell de la Gent Gran del Districte i n'és el representant al Consell Assessor de la Gent Gran de Barcelona. A més, forma part de la Junta Directiva de l'Aula d'Extensió Universitària per a la Gent Gran i està vinculat al Consell Parroquial de la parròquia de Sant Andreu de Palomar.

Tota aquesta activitat posa en relleu una personalitat bolcada en la participació veïnal i els moviments col·lectius en pro de la ciutadania.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva trajectòria professional en la difusió de les tasques de la Guàrdia Urbana en el si de les entitats de Sant Martí i pel seu contacte permanent amb el teixit associatiu.

SANT MARTÍ

JOSEP LLUÍS MARTÍN CELA

Josep Lluís Martín Cela va néixer a la Diagonal, molt a prop de la plaça de les Glòries, el 1952. Casualitats de la vida, els seus pares el van inscriure al registre que abans ocupava l'edifici de l'actual Casa de la Vila, on treballa des de 1999 com a sotsinspector de la Guàrdia Urbana de Sant Martí. Està casat i té tres fills.

Va cursar estudis de formació professional en la branca de delineant-electricista a l'institut Mare de Déu de la Mercè, que en aquella època estava situat a les Rambles de Barcelona, però mai no va arribar a exercir aquesta professió. Amb 23 anys, mentre feia el servei militar, va sol·licitar l'ingrés a l'Acadèmia de la Guàrdia Urbana. S'incorporà al servei actiu l'any 1976, a la Unitat de Trànsit, de la qual aviat va demanar el trasllat a la Central de Ràdio de la Prefectura de la Guàrdia Urbana.

A principis dels anys vuitanta va ingressar a la Unitat Territorial (UT) de l'Eixample, on va romandre onze anys, i va ascendir a caporal, sergent i finalment a sotsoficial. A continuació es va traslladar a la UT de Sarrià-Sant Gervasi, i més tard a la UT d'Horta-Guinardó, en la qual col·laborà en el control de l'Àrea Olímpica de la Vall d'Hebron. Ja en la UT de Sant Martí —amb un parèntesi d'un any a la UT de Nou Barris—, ha desenvolupat un vincle molt directe amb el teixit social i associatiu del districte. Aquesta estreta col·laboració com a representant del servei de policia comunitària es concreta en reunions periòdiques amb les diferents entitats i en la coordinació conjunta d'actes com les cavalcades de Reis, les festes majors, proves esportives i grans esdeveniments culturals com el Fòrum.

Durant la seva trajectòria professional de trenta anys ha destacat pel seu sentit de la responsabilitat i la seva capacitat de treball. Ha contribuït, amb tots els seus companys de la Guàrdia Urbana de Sant Martí, a fer de la policia comunitària del districte un model d'eficiència, que ha permès reduir substancialment els problemes que es generen en el territori.

Medalla d'Honor de Barcelona

per la seva llarga trajectòria al capdavant d'entitats dedicades a la infància i la joventut del Poblenou i per la seva valuosa aportació a projectes de cooperació i solidaritat entre pobles.

SANT MARTÍ

MONTSERRAT MONTULL I PUJOL

Montserrat Montull va néixer l'any 1966 al barri del Poblenou (Barcelona). Estudià Magisteri a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) i Teologia al Seminari Conciliar.

Des dels 16 anys està vinculada al món de l'esplai del Poblenou, primer com a voluntària de l'esplai Sant Francesc d'Assís i després com a membre de l'esplai La Flor de Maig, on ha impulsat la campanya de recollida de joguines de Reis, en què també col·laboren l'Ajuntament de Barcelona, la Creu Roja i altres entitats i parròquies del Poblenou.

Des de 1996 treballa com a responsable de la ludoteca Maria Gràcia Pont, que gestiona La Flor de Maig, i en la qual també és educadora dels nens de les aules de P3, P4 i el grup d'adolescents. Des de la ludoteca, i en estreta col·laboració amb l'esplai, ha posat en marxa diferents projectes de cooperació amb el municipi de La Habana Este (Cuba), com ara cursos de formació per a mestres, campanyes de vacunació i enviament de joguines. També ha impulsat un projecte d'amistat transoceànica a través de l'intercanvi de correspondència entre nens de Nicaragua i de dues escoles del districte, amb l'objectiu de treballar en valors.

Montserrat Montull ha convertit la ludoteca en un espai acollidor on conviuen nens de 12 mesos a 17 anys i on es duen a terme activitats relacionades amb la tolerància, la justícia, el respecte a la diversitat, etc. com ara tallers de teatre o de vídeo. S'hi adrecen molts nens i famílies amb dificultats econòmiques, ja que la ludoteca també proporciona llibres i material escolar a les famílies que ho necessiten i les adreça a altres entitats públiques o privades que els puguin oferir roba o menjar. En aquest sentit, Montse Montull també col·labora amb la parròquia de Sant Francesc d'Assís dins l'àrea de pobresa. A més, forma part de la xarxa Apropem-nos, que pretén enfortir la relació entre els nouvinguts i la gent autòctona del barri a través de diferents tallers i xerrades veïnals.

MEDALLES D'HONOR DE BARCELONA

*Relació de persones i entitats guardonades
amb la Medalla d'Honor de Barcelona
en anys anteriors*

**RELACIÓ DE PERSONES GUARDONADES
AMB LA MEDALLA D'HONOR DE BARCELONA
EN ANYS ANTERIORS**

	ANY
Abad i Abad, Francisco.....	2001
Agelet i Gomà, Adela.....	2000
Albuixech i Mañas, Salvador.....	2004
Alemaný i Esteve, Mossèn Joan.....	2003
Alibek Hermez, Pius.....	2004
Alòs i Martínez, Josep M.....	2001
Altisent i Balmàs, Aurora.....	1999
Andrés i González, José.....	2000
Angelats i Sayols, Joaquina.....	1997
Argemí i d'Abadal, Roser.....	2002
Arias Zimmerman, Jaime.....	2003
Ausensi, Manuel.....	2000
Baiget i Masip, Josep.....	1999
Balcells i Segalà, Carme.....	1997
Batlle i Piera, Bonaventura.....	1997
Bazán i Lázaro, Carme.....	2004
Bigordà i Montmany, Josep.....	1998
Blanch i Moya, Francesc.....	2000
Boadas i Ribas, Dolors.....	1997
Boix i Torres, Francesc.....	2003
Bonal i de Falgàs, M. Dolors.....	2000
Borrell i Mas, Francesc.....	1998
Bota i Prat, Josep.....	1998
Botia i Rodríguez, Josep.....	2002
Bregaret i Framis, Antoni.....	2001
Caballé i Abella, Joan.....	1999
Calderó i Calopa, Josep.....	1998
Campo i Tolosana, Manuel.....	1999
Candel i Tortajada, Francesc.....	2004
Cánovas i Lapuente, Alfons.....	1998
Carbó i Masllorens, Joaquim.....	2001
Carbonell i Barberà, Francesc.....	1997
Carbonell i de Ballester, Jordi.....	2002
Cartañà i Gómez, Anselm.....	1997
Casas i Bosch, Josep.....	1998

	ANY
Casaus i de la Fuente, Nicolau.....	1997
Castaño i Reolid, Sor Inocencia.....	1998
Claret i Casadessús, Andreu.....	2004
Clement i Sangüesa, Joana.....	2001
Clop i Urpí, Salvador.....	1999
Comellas i Fernández, Marina.....	2004
Company i González, Mercè.....	1999
Corachán i Camps, Josep.....	2000
Cortadellas i Baltasar, Salvador.....	1997
Datzira i Cervera, Maria.....	2003
Delgado Cruz, Rafael.....	2002
Diez i Quijano, Desideri.....	2000
Escamilla i Gómez, Salvador.....	2003
Espar i Ticó, Josep.....	2001
Estrany i Garí, Maria.....	1999
Faro i Canet, Antonio.....	1999
Farreras i Valentí, Elvira.....	1998
Ferreres i Torre, Teresa.....	2000
Gallinat i Roman, Enriqueta.....	2001
Garcia i Cartanyà, Andreu.....	1998
Garriga i Osca, Teodor.....	2000
Gimeno i Capilla, Josep.....	2003
Gracia i Alconchel, Felicidad.....	2004
Gras i Mateu, Jordi.....	2002
Hereadero i Mayol, Pere.....	2004
Huertas i Claveria, Josep M.....	1997
Ibáñez Calle, M. Eugenia.....	2002
Jolis/Simó, Agustí i Maria Antònia.....	2001
Jordà i Barreras, Cristòfol.....	1997
Juncadella i Uрпиñas, Rafael.....	2003
Llimona i Barret, Jordi.....	1999
Llongueras i Campañà, Miquel.....	1999
López Raimundo, Gregorio.....	2001
Macià i Gómez, Antònia.....	1997
Macías i Macías, José.....	1999
Marçal, M Mercè.....	1998
Martinell i Taxonera, Maria.....	1998
Martínez i Arcos, Manuel.....	2003
Martínez de Foix, Josep.....	1997

ANY

Martínez i Martínez, Manuel	1999
Mas i Canals, Maria	2003
Mateu i Bullich, Jaume "Tortell Poltrona"	2002
Mora i Navarro, Dídac	1997
Moran i Ocerinjàuregui, Josep	1998
Moratalla i Martínez, Josep	2001
Morros i Canalda, Teresa	2002
Múrrria i Boada, Joan	2001
Núñez i González, Miquel	1998
Oliveda i Puig, M. Lluïsa	1999
Olivella i Valls, Montserrat	2001
Oller i Montia, Roser	1997
Ordóñez i Bernardo, Marisa	2004
Padrosa i Cervera, Tomàs	2000
Pàmies i Bertran, Teresa	1997
Pantaleoni i Andreu, Enric	2004
Perelló i Picchi, Francesc	1997
Pérez i Moreno, Ángel	2000
Pérez i Sánchez, Eugeni	2002
Petit Jordi	2002
Piqueras i Carrasco, Mercè	2003
Planas i Monclús, Joaquim	2000
Pous i Serra, Martí	1997
Puig i Giménez, Anna	1998
Raventós i Arquer, Vicenç	2001
Rebollo i Calleja, Diosdado	2001
Roca i Vilarroya, Antoni	1998
Rodríguez i Méndez, José Manuel	2004
Rodríguez i Ocaña, Fernando	1999
Rodríguez Rodelas, Ana	2002
Roig i Salas, Alcía	2002
Romeu i Barrera, Jordi	2003
Sabaté i Dausà, Joaquim	2002
Saló i Ibars, Cosme	2004
Salvat i Gras, Jorge	1998
Salvo i Iborra, Maria	2003
Sardà i Domènech, Joan	1999
Sau i Sánchez, Victòria	2004
Semir i Rovira, Agustí de	2003

ANY

Sentís i Anfruns, Carles	2001
Serrano i Vidal, Jaume	1997
Soliguer i Valls, Roser	2002
Soto i García, Francesc	2002
Tejada Girón, Miquel	2000
Tena, Mossèn Francesc	1998
Torre i Galeas, Mercè de la	2004
Torrens i Gost, Antoni	1997
Torres i Marquès, Paulina	2003
Torres i Romeu, Mossèn Salvador	2003
Trullà i Forcada, Antoni	1998
Ulloa, Alejandro	1999
Vallhonestà i Molins, Roser	2001
Velasco i García, Juan Manuel	2000
Verdaguer i Coma, Josep	2001
Verdura i Tenas, Josep	1997
Vidal i Puiggrós, Rosa	2000
Vila i Amorós, Josep	2001
Vilaplana i Tarradas, Francesc	2001
Vilar i Brasó, Josep	2003
Vilas i Siches, Montserrat	2003
Villagrasa i Alcaide, Genaro	2000
Vital i Velo, Manuel	1997
Vives i Sicília, Joan Enric	1999

**RELACIÓ D'ENTITATS GUARDONADES
AMB LA MEDALLA D'HONOR DE BARCELONA
EN ANYS ANTERIORS**

	ANY
Agrupació Sardanista l' Ideal d'en Clavé de les Roquetes	1998
Agrupament Escolta Ramon Llull.....	2002
Aldees Infantils SOS de Catalunya.....	2003
Amics de la Unesco de Barcelona.....	2004
Amnistia Internacional Catalunya	2003
Arxiu Històric de Roquetes-Nou Barris	2000
Associació Amical de Mauthausen.....	1999
Associació Catalana d'Ex-presos Polítics.....	2001
Associació Cultural Tram	1999
Associació d'Amics del Barri de Sant Just	2002
Associació d'Amics dels Gegants del Pi	2001
Associació d'Artesans de Gràcia	1998
Associació de Disminuïts de Sants-Montjuïc.....	2000
Associació d'Entitats per al Pla Integral del Casc Antic	2000
Associació de Pares Treballadors de SEAT amb Fills Disminuïts.....	2004
Associació de Veïns de Torre Baró.....	2002
Associació Nou Horitzó.....	2004
Ateneu Cultural Hortenc	1997
Banc Solidari.....	2002
Biblioteca Popular de Montbau "Albert Pérez Baró"	1999
Caputxins del Santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda.....	2004
Carolines de La Rambla	1998
Casal dels Infants del Raval	2000
Castellers de Barcelona	1999
CEIP Municipal Patronat Domènech	2000
Centre de Cultura Popular Montserrat	1999
Centre d'Higiene Mental de les Corts.....	2004
Centre de Recursos Educatius per a Deficients	
Auditius (CREDA) Pere Barnils.....	1999
Centre Excursionista Els Blaus.....	2004
Centro Cultural Andaluz y Artístico Manuel de Falla	2004
Centro Cultural García Lorca.....	2001
Club Excursionista de Gràcia	2004

	ANY
Col·legi Lestonnac	1999
Colla de Castellers de la Vila de Gràcia	1998
Colla de Sant Medir "Unió Graciencs"	2000
Colles de Cultura Popular de Gràcia.....	2002
Comité d'Empresa de La Maquinista Terrestre i Marítima	1998
Comunitat de Sant Egidi.....	2002
Consell de la Joventut de Barcelona	2000
Cooperativa Cultural Rocaguinarda.....	1997
Coordinadora d'Associacions de Veïns i Veïnes i Entitats de Nou Barris.....	1999
Coordinadora d'Entitats Pro Persones amb Discapacitat "Les Corts"	2003
Coordinadora de Grups Corals de la Barceloneta.....	2001
Coral Canticorum.....	2003
Discos Castelló.....	2002
Esbart Ciutat Comtal.....	2004
Escoles Públiques de Primària del districte de Sarrià-Sant Gervasi	2003
Federació d'Associacions de Pares d'Alumnes de Catalunya.....	2000
Fed. d'Associacions i Comissions de Carrers de la Festa Major de Sants.....	2002
Federació de Cors de Clavé	2000
Foment Excursionista de Barcelona.....	2002
Fundació Engrunes.....	2001
Fundació Prisba.....	2003
Germandat de Trabucaires, Geganters i Grallers de Sant Andreu.....	2003
Gràcia Territori Sonor	1997
Grup Àgata – Associació Catalana de Dones Afectades de Càncer de Mama	2004
IES Vila de Gràcia.....	2003
Orfeo de les Corts.....	2002
Secció Esportiva Santa Eulàlia (SESE)	1998
Societat Coral L'Espiga.....	2001
Societat Coral L'Ideal d'En Clavé	2004

**DATA DE LA CONCESSIÓ DE LES MEDALLES D'HONOR
DE BARCELONA, PER PART DEL CONSELL PLENARI
DE L'AJUNTAMENT DE BARCELONA**

1997	21 de novembre de 1997
1998	27 de novembre de 1998
1999	28 de gener de 2000
2000	22 de desembre de 2000
2001	21 de desembre de 2001
2002	20 de desembre de 2002
2003	22 de desembre de 2003
2004	04 de febrer de 2005
2005	18 de novembre de 2005

